

Budapesten járva egy képet találtam a Rákosi úton lévő bizományi áruházban. A kép a festő fiatalkorából egy Nagybányai tájkép volt. Beszéltem az áruház vezetőjével, ő tudta, hogy Boldizsár úr festette, mert a képen aláírás volt. A kép ára akkor 30.000,- Ft volt. Hogy a képet ki vitte be eladásra, az áruház vezetője nem árulta el. Hazajövet örömmel újságoltam a hírt. Ő két nap múlva felment érte és boldogan hozta a képet. Jelenleg ez a kép is az orosházi képtárban található.

Ezenfelül legalább negyven festménye és több mint száz rézkarca van található Orosházán. Boldizsár István 1976-ig maradt Mindszenten, de még utána is visszajárt, bár már csak egy-két napra. 1980-ban volt egy képkiallítása Mindszenten. A kiállítást az akkori tanácselnök, Pap Sándor nyitotta meg. Mondandójában ő is kiemelte a festőművész rézkarc képeit, amiben talán a legnagyobb vagy azok közé tartozott. A kiállításnak nagy sikere volt. Akkor sokan vásároltak tőle, különösen rézkarcokat. Talán ez volt az utolsó ilyen nagyméretű kiállítása.

Örülök a szerencsémnek, hogy ilyen elismert, tehetséges festőművész úrnak a környezetébe kerülhettem, talán barátjának is fogadott. Vele hosszú órákat beszélhettem paraszti nyelven, amit úgy érzek, neki is jólesett. Beszélgetésünk témája nem a festészet – mert ahhoz én nem értek – hanem az emberi kapcsolatok, tehetségek, az emberi fájdalmak sokasága volt. Úgy el tudtunk beszélgetni, mintha a fiatal korunktól ismertük volna egymást. Nézetünk megegyeztek. Ő már az utolsó éveiben nem festett, sokat betegeskedett, olykor kórházba is került. Áldásos munkájáért csak köszönet illeti meg.

Egy budapesti kórházban halt meg 1984. november 20-án, és a Farkasréti temetőben temették el.

Vida Mihály

Forrás:

Bodnár Éva

Boldizsár István. Bp.:1983. 62 p. 33 tábla

Fotók:

Boldizsár István portréfotóját Bojár Sándor készítette. Forrás: Bodnár Éva: Boldizsár István. Bp.:1983. 1 p.

Boldizsár István műveinek reprofotóját Tóth Ilona készítette – forrás: Vida Mihály.

JÓNA DÁVID

HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI EMLÉK

nagymamám már nem él,
a Kincses temetőben van, a szülei mellé feküdt,
oda, ahova biciklivel együtt jártunk ki régen,
s vittük a dédinek, s az ismerősöknek a kerti virágokat,
én már csak sírokat láttam akkor, nagymamám még arcokat.

néha még ott járok nála,
a fahéjillatú rizskása az öntöttvas kályhán bugyorog,
sámlin ülök, s apró kis ropi-ujjakkal borsót fejtek, vagy babot pucolok,
közben nem nézünk egymásra, nem beszélünk sokat,
ezerszer megszámloltam a gang kövein a rombuszokat.

a „nagy szobában” aludhattam, ahol a tv-s is állt,
ahol a nagymamám gyakran a múlton sírdogált,
ahol a vendégeket is ültették, ha jöttek,
süteményt kaptak a szintén legyőzöttek...

ezüstkanál, porcelán, bor, szóda és pogácsa,
a régi világ kellékei az új félelmeinek lett alkalmi társa,
a gyerekként az volt a legrosszabb, mikor én voltam témán, a soron,
viszont ha érdeklődtem, azt mondták már megint lábatlankodom.

vártam, hogy menjenek már haza,
melegíteni kellett a fürdéshez a vizet, hisz már fél hét,
lábasmól vacsora, hozzá isteni kenyér,
a fürdés után „begomboltuk” a tévét,
abban még az árnyék is fehér.

a tv-n egy hagyományos, felhúzó óra állt,
amikor nem könnyen jöttek az álmok,
de már elfogyott a családban a szó,
volt, hogy néztem a sötétben, hisz foszforeszkáltak a számok,
s hallgattam a fekete csöndben, ahogy kattog a mutató.

egy kecses herendi nő is nyújtózkodott a tv tetején, s mindkét
kezét felemelte, ahogy hálóingét vette le,
érező porcelánszívet sejtetett a festett mandulaszem
vagy csak egyszerűen így emlékszem ...
a múlt hirtelen szépségekkel lett tele.

ma ahogy fekszem ugyanúgy hallgatom a kutyák ugatását,
az elmenő autók zaját, ahogy kisfiúként tettem,
ma azokat az illatokat érzem, azokat a színeket festem,
s erről írok, de hisz látod Te is!,
kedvesem most hív: elkészült a tejberizs!

Vida Mihályról megelevenítéséről 1979 Borókai

Borókai

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY

a konyha párás csendjében,
az ablak könnyeivel küzd.

ki azt hiszi, hogy csak a jelen van: téved.
önmagát keresi az, ki a múltba réved:

a lábas a kályha vaslapján, körötte reggeli félhomály,
a dédi ül a sezlonon, s tűri, ami fáj.

möggöttünk a kuvasz-őrízte nyári éjszaka,
gőzölög a rizskása, s a fahéj illata.

a székről a lábam nem ért le a földre,
a kezem nem ért fel az égig,
a lehetetlenből itt lett talán,
mikor nem értem fel az asztal, párnát tettek alám.

a dédi a lábast két kézzel az asztalhoz hozza,
száraz keze valódi kehely,
a gyermekkorom, a múltam,
pausz lágy hetvenes évek: Hódmezővásárhely.

AHOGY LENG A HINTA

AZ ALMAFÁN

keresem a példákat,
s bizony a példákban nincs hiány...
brokátszínórral elkerített létem, s a valóság között vagyok,
ahogy leng a hinta az almafán...

kavicsok közt utat talál az élni akaró virág,
az idő félelmet és hitet old,
egy mosolyban fogant könnycsepp,
felettünk az éjszaka köldöke: a Hold.

hagyatékokban, hamukban, szóüledékekben
s persze a banalitások bójái között
egy idő után érteni is akartam,
mi az évek során belém költözött

éjjel van, ülünk kinn a kertben, Te kérdezel,
az árnyalatokat már felfalta az est,
a szomszédból mocorgás hallik,
úgy hallom: pozdorját rág a nyest...

a mindenről és a semmiségről
egyszerre beszélek Neked,
nem vagy megbabonázva,
a kérdéseket ismered...

hogyan érthetnéd kedves,
ha még én sem értem,
az írás nem szárnyuhogással jött kiváltság,
még csak nem is érdem...

keresem a példákat,
s bizony a példákban nincs hiány...
brokátszínórral elkerített létem, s a valóság között vagyok,
ahogy leng a hinta az almafán...